

רקדנית צעירה אחרת - אך אין היא שומעת אך צליל אחד

קשר עם עולמם של השומעים שהוא סגור לפניה. בעזרת הריקוד היא מעבירה למסר תכלים בה את מחשבותיה, את רגשותיה. כך היא יכולה לדבר וכך היא יכולה לצפות שתובן. יולה היא בחורה לבבית ואימפולסיבית, למרות היותה חרשת, קל לה לקשור קשר

מפולגית. היא הרגישה מרומה, כאילו מני סים לסדר אותה. היא לא רצתה ללמוד, היא נהגה לברוח מבית-הספר וסירבה לקבל כל טיפול. נוצר חשש, כי היא מפגרת בשיכלה. שפת הר מילים היתה זרה לה. מובנת יותר היתה שפת התנועה. לכן החליטה אמה לשלוח אותה לבית-ספר לריטמיקה בירושלים. בבית-ספר זה למדה יולה בין ילדים שומעים. למרות

בעזרת הריקוד, הפיסול והציור, מנסה יולה להשלים עם חרשותה

רים עם אנשים. מפותח בה חוק רגש של צדק סוציאלי. בצורה נאיבית מעט. היא נוהגת להתקשר לכל מיני מוכי גורל, אשר נקלעים בדרכה. לא פעם היתה מאכסנת בביתה, למורת רוחה של אמה, היפים רעבים. אך למרות זאת, יולה זהירה מאוד ביחסיה עם גברים, עד היום היא חוששת, שהגברים יתקשרו אליה לא מתוך אהבה, אלא מתוך רגש הרחמים או הסקרנות. היה לה כבר נסיון מר אחד. היא הכירה בחור, שהיה מוכן להתחתן איתה, אך היא נוכחה כי אינו אוהב אותה, אלא מרחם עליה. היא עזבה אותו. יולה עדיין מחפשת אחרי האהבה הגדולה.

עיניים סרועות

לרווחה כמו רצ' תה לראות את קצב המנגינה. יולה, הרקדנית החרשת, במחול מודרני אופייני.

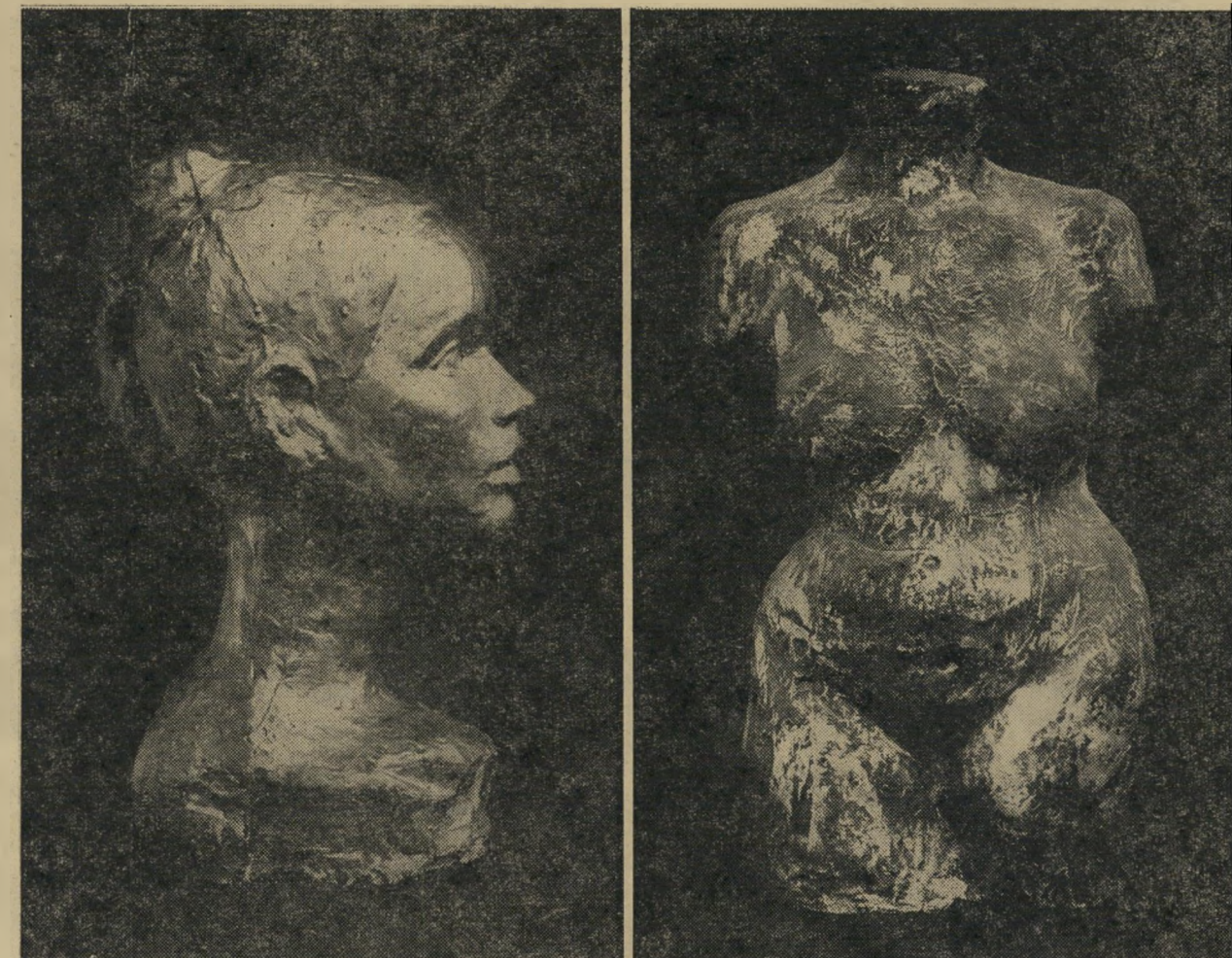
הקצב לחברי הלהקה החרשים ניתן על-ידי הקשה על הריצפה.

זאת התבלטה בתנועותיה היפות ובכשרונו המיוחד. מאוחר יותר למדה בסטודיו בבלט קלסי של הווג ימפולסקי בחולון. גם שם היתה בין התלמידות הטובות. ההצלחה בלימוד הריקוד הגבירה את ביטחונה של הילדה וזה עזר לה להתגבר על קשיי לימוד השפה החדשה. במקביל ללימודי הריקוד סיימה בית-ספר לחרשים בירושלים, ואחרי-כך למדה שרטוט אופנה באורט. אך העתיד הפרואי של ציירת אופנה, לא משך אותה במיוחד. היא החליטה להמשיך בריקוד.

יולה עברה ללהקת הדממה, בה היא מופיעה עד היום. הלהקה נמצאת תחת חסותה של להקת בת-שבע. מדרך את רקדני להקת החרשים הרקדן והכוריאוגרף, משה אפרתי. הוא גם כתב בשביל

דירתה של משפחת רוזניק בחולון נראית כגלריה לאמנות. הקירות בכל החדרים מכוסים בתמונות מרצפה עד תיקרה. מחוסר מקום חלק מהתמונות נמד צאות גם במטבח. אמא של יולה, צילה רוזניק היא ציירת ומתכננת אופנה ידועה

רגישות העצבים המפותחת יותר, מאשר אצל אנשים רגילים. הם חשים את הקצב ברגליהם — כפי שהתבטאה יולה. את

בזכות הרחמים. יולה עושה הכל לשם כך. היא רוקדת, מציירת ומפסלת. מנסה לפרוץ מתוך עולמה האטום והאילס. מימן גו אשה מפוסל באבן גיר מעשה ידיה. משמאל אוטופורטרט של יולה.

השאיפה להתבטא, להגיע אל כמה מוכרת ורצויה שלא

אוטופורטרט מפוסל

בארץ, ומקבלת תמונות כמתנות מידידיה הציירים. לא סלא, אם כן, שיולה גילתה עוד דרך ביטוי לרגשותיה, עוד דרך לקיים קשר עם אנשים. יולה מציירת ומפסלת. "אינני רוצה להיות עקרת בית", אומרת יולה. "אני רוצה לעשות הכל. אני רוצה

הקואורדינציה בין תנועותיהם הם שומרים על-ידי סטירה פנימית, ועל-ידי חזרות ואימונים מרובים. לכן עבודתם על הריקוד לפני ההופעה ממושכת ומייגעת יותר מאשר לרקדן רגיל. בעל חמשת החושים. "הריקוד נותן לי את האפשרות להתבטא יותר טוב", אומרת יולה. זו דרכה להקים

הלהקה את התוכנית עימה היא מופיעה כיום. שבעה מתוך שמונת רקדני הלהקה הם חרשים-אילמים. הם אינם מסוגלים לשמוע את המוסיקה לצליליה הם רוקדים. הם יכולים לקלוט את הקצב, אשר ניתן להם על-ידי הקשה על הריצפה. וזה בגלל

לרקוד, לצייר, לפסל, שישמעו אותי כור לם!" יולה לומדת פיסול במכון לאמנות בבת ים. בוקר-בוקר היא הולכת לסטודיו ומי-פסלת. בפסליה ניכר כי טמון בה רגש חזק. לעבודה בפיסול דרוש כושר-יצון והתמדה. אלו אינם חסרים ליולה. היא איננה בשלה מספיק כפסלת, כשם שהיא בשלה כרקדנית. יולה יודעת זאת וברצונה להמשיך ללמוד באקדמיה לאמנויות בפריז. בעיר עצמה כבר היתה. להקת הדממה ביקרה בפריז בסיבוב הופעות, וזכתה ל-שבחים רבים מצד המבקרים. זו להקת החרשים היחידה בעולם, שיש בתוכניתה רק בלט מודרני, להקות אחרות מבוססות יותר על פולקלור וריקודי עם. ערב אחד נקלעה יולה למחיצתו של הבמאי הישראלי יורם גרוס. הוא עמד אז לביים סרט לטלוויזיה הישראלית בשם אוטוגרף. יורם התרשם מאוד מהמימיקה של יולה והזמין אותה להשתתף בסרטו. בסרט זה גילמה יולה, לצידו של אבנר חזקיהו, תפקיד של נערה בגיל העשרה, המנסה להשיג את חתימת ידו של השחקן האהוב עליה. יולה עוסקת בשטחי אמנות רבים ומי-גוונים. זה מעניק לה אפשרות להשלים את מה שלא נתן לה הטבע. בעזרת הרי-קוד, הציור, הפיסול והמשחק מנסה יולה לפרוץ לתוך מעגל החברה.